

— почиваха ли си или се нагаждаха съ новото течение на вѣтъра.

Слѣзълъ отъ коня си, командирътъ наблюдаваше издигащитѣ се къмъ висинето пламъци. Погледътъ му се спираше впитъ тукъ и тамъ къмъ пълноводното корито на рѣката или къмъ цилиндричното тѣло на воденицата, безъ да може да уточни мисълта си. Може би му бѣше неприятно да признае, че единъ поручикъ можа да подскаже онова, което се случи на площада.

— И все пакъ това не е важно, — каза на себе си началството. — Важното е, че противникътъ още има шпиони всрѣдъ нашия тилъ и чрезъ сигурни и добре школувани агенти предава не за пръвъ пжтъ всичко онова, което предстои да става въ наша страна...

Владенъ така въ тѣзи нерадостни мисли, командирътъ не забелязваше, че поручикъ Течевъ, изправенъ до него, за втори пжтъ тракаше шпоритѣ си и съ вдигната „подъ сѣнникъ“ ржка, искаше да доложи нѣщо.

— Какво има, Течевъ?

— Господинъ майоръ, извинявамъ се, загдето снощи си позволихъ да предскажа, че по случай идването на генерала противникътъ ще стреля, както и стана.

— Да. Е?